

У всьому винна Пінкі

Задоволений містер Моррісон сидів у своєму автобусі та насвистував собі під ніс. Він їхав додому, у чарівній зоологічній крамниці на нього вже чекали звірі. Задні сидіння та вантажний відділ були майже порожніми. Він брав із собою лише Ашанті, чорну мамбу, у кошику. Чоловік не любив залишати її з іншими тваринами, тому що вона вічно спричиняла сварки. Звичайно, якщо вона не втікала лякати людей.

Минулого разу довелося витратити на пошуки декілька годин, доки він нарешті знайшов змію, яка добре заховалась у живій буковій огорожі. Якби йому не допоміг Леонардо, бурундук, який

також, на жаль, занадто сильно полюбляв розгулювати містом, він би шукав її до сьогодні.

— Ну, то як ус-с-се минуло? — просичала змія, витягуючи шию з вербового кошика, кришка якого наразі була відчинена.

— Було цілком нормально, — відповів містер Моррісон, увімкнув сигнал повороту та, незважаючи на зустрічний рух, повернув ліворуч. Він навіть не помітив, що йому треба було проїхати ще одну вулицю.

Містер Моррісон дуже хвилювався перед першим виступом у школі Вінтерштайн. Тепер він радів, що все минуло так добре. Навіть неонові літери на дошці вдалися непогано. Потрібна була неабияка концентрація, щоб надпис світився достатньо потужно.

— Хто отримає чарівну тварину перш-ш-шим? — поцікавилась Ашанті. — Є там с-с-супутник для мене?

— Терпіння, — пробурмотів містер Моррісон. — У класі купа дітей, яким би не завадила допомога, — він думав про зухвалу Гелену. Про Анну-Лену, яка ловила кожне Геленине слово й надто сильно захоплювалася цією дівчинкою. Та думав про Іду, яка була в цьому класі новенькою та самотньою. Вона весь час хотіла бути найкращою, а довго це неможливо. Кому ж це потрібно найбільше?.. Містер Моррісон задумливо дивився у вікно свого автобуса і, зненацька злякавшись, ледве не натиснув на гальма від несподіванки.

Поряд летіла Пінкі.

— Привітулі! Ось де я! — весело помахала йому Пінкі та спробувала перекинутися в повітрі, мало не зачепивши при цьому вітрове скло.

— Облиш це! — чиркнув містер Моррісон.

— Це ж ве-е-есело! — зраділа Пінкі та обернулася на 180 градусів. Тепер вона летіла догори дригом.

Раптом містер Моррісон побачив, що у дзьобі сороки щось блищить.

— Розвернись! — різко та суворо промовив він. — Голову догори!

— Та зараз уже, — незадоволено почулося у відповідь.

— Що це в тебе? — містер Моррісон був змушений трохи зменшити швидкість. Він ледве не пропустив червоний сигнал світлофора!

Автобус зупинився, чоловік опустив шибку.

— Залітай, але дуже хутко! — тепер він побачив, що несе у дзьобі Пінкі: блискучу сережку.

Ашанті засичала, а потім втягла голову та згорнулася калачиком у своєму кошику. Зараз вона виглядала дуже невинно.

— Звідки в тебе сережка? — прошепотів містер Моррісон, звертаючись до сороки, яка, погойдуючись, стрибала по пасажирському сидінню.

— О, вона просто лежала в класній кімнаті, — безтурботно відповіла сорока. — На столі, нічийному столі. Сережки комусь належать, лише поки

висять у вухах. Якщо вони там не висять, їх можна брати. Це давній сорочий закон.

— Ти з глузду з'їхала? Я розповідаю дітям про якихось там вірних супутників, найкращих друзів, а ти таке вчиняєш! Скільки разів я тобі казав, що красти не можна?

— Але ж воно так чудово блищи-и-ить! — засмутилася Пінкі.

Сигнал світлофора змінився на зелений, містер Моррісон увімкнув першу передачу та суворо подивився на товаришку.

— Лети! Ти знаєш, що мушиш робити!

Поки автобус містера Моррісона тріскотів, переїжджаючи перехрестя, ображена Пінкі летіла назад до класу міс Корнфілд. Там вона вкинула сережку в перший-ліпший мішечок із фізкультурною формою, що трапився їй на очі. Він належав Бенні.

- Бідолашний Бенні! Як гадаєш, що станеться з ним через цю витівку сороки?
- Укажи стрілочками, кому належать імена.

Ашанті

Бурундук

Пінкі

Школярка

Гелена

Зоолог

Леонардо

Сорока

Мортимер

Чорна мамба